

ת"ד 1028/08/15 - מדינת ישראל נגד נאדה אבו גאנם

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 1028-08-15 מדינת ישראל נ' אבו גאנם

בפני
כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נאדה אבו גאנם

הנאשמת

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות, בעוון גרימת תאונה בה נחבל קטין (שהיה כבן שנתיים בזמן התאונה). התאונה התרחשה עת הקטין חצה את הכביש במעבר חצייה בלווית אביו ואחיו.

תוצאת התאונה חבלת גוף קלה, אשר לא הצריכה טיפול רפואי.

מתחם עונשי נע בין 3 חודשי פסילה לבין 9 חודשי פסילה.

בקביעת המתחם העונשי יש לקבוע באופן חד משמעי כי בהכרעת הדין לא קבלתי גרסאותיה השונות של הנאשמת לאופן קרות האירוע. כמו כן, יש לדחות קטגוריית, טענת הסניגור (המתעלמת מקביעת הכרעת הדין), לפיה, יש להתייחס לנסיבות התאונה כחוסר זהירות לפי תק 21 ג' לתקנות התעבורה ולא כעבירת נהיגה בקלות ראש.

הנאשמת אמורה היתה להבחין מבעוד מועד בכך שבמעבר החצייה חוצה אבי הנפגע, כאשר עימו 2 ילדיו הקטינים. היה עליה להמנע מנהיגה, קודם שהבטיחה שבנהיגתה, לא תפגע בזכות קדימתם המוגנת בחוק.

יש לשוב ולהדגיש כי מעבר החצייה הוגדר בפסיקה כ"מבצרו של הולך רגל". על בתי המשפט, לשוב ולהגן על עקרון זה.

זאת ועוד - חובת הזהירות כלפי קטינים, הינה חובת זהירות מוגברת. יש לזכות כי רק בנס, לא הסתיים האירוע בפציעה חמורה יותר.

הנאשמת, בגרסאותיה השונות והאלטרנטיביות הוכיחה רף גבוה של רשלנות לפי כל גרסא מגרסותיה.

יודגש, כי לא מצאתי ממצאי לרשלנות תורמת מצד אבי הילד. עוד אציין, כי במעמד ההקראה נטען כי הילד אכן נחבל אך "הוא גרם לעצמו" - מוטב לטענה זו לו לא היתה כלל נטענת. מדיניות משפטית נקוטה בידינו לפיה מקום בו נאשם מודה באשמתו ומקבל אחריות על טעותו - ביהמ"ש מקל בדינו והכרת הטעות, יש השגת אחת ממטרות הענישה.

כלל זה איננו ישים בענייננו.

זאת ועוד -

לא אוכל לזקוף לזכות הנאשמת אי הטרחת העדים, באשר העדים נדרשו לעדות, ואף אבי הנפגע זומן פעמיים בשל צורך בתרגום. את התארכות ההליכים יש לזקוף בקשות דחייה שהוגשו מטעמה.

מכל האמור לעיל, יש להסיק כי אין הנאשמת זכאית ל"הנחה" בדין בשל אופן התנהלותה בהליך המשפטי.

לעומת זאת, נסיבותיה האישיות מצדיקות הקלה בעונשה. אין ספק כי לנאשמת קושי בניהול חייה המשפחתיים בשל היותה גרושה, כפי המסמכים שהונחו בפניי תעודת גירושין וחוו"ד עו"ס.

אכן חמשת ילדיה בחזקתה - אך על פי האמור בחוו"ד עו"ס - מתגוררת בסמוך לבעלה ולהוריו ואבי הילדים אף חויב להשתתף באחזקתם.

ביהמ"ש איננו מתעלם מכך שהנאשמת נזקקת לרישיון נהיגתה לצורך טיפול בילדיה, הסעתם והגעה למקומות עבודתה. אולם בעניין זה, כמוהו כמו רוב הנאשמים המופיעים בפני ביהמ"ש לתעבורה.

שעה שהמחוקק קבע עונשי פסילה מינימום, לא סיווג תחולתם באופן שלא יחולו על נהגים מקצועיים אשר פרנסתם על הנהיגה, ועליה בלבד! מקל וחומר, אמורים הדברים בנאשמת אשר רישיון הנהיגה מהווה מבחינתה כלי עזר לצורכי פרנסה ולטיפול בילדיה.

מתחם עונשי נע בין 3 חודשי פסילת חובה לבין 9 חודשים.

עברה התעבורתי של הנאשמת איננו קל. וותק נהיגתה משנת 2000 לחובתה 18 הרשעות קודמות.

צר לי להיווכח כי גם התרחשות התאונה לא גרמה לשיפור בנהיגתה באשר בפניי הרשעה משנה זו, בה הורשעה בגין אי ציות לאור אדום ברמזור.

לנוכח הרשעה זו - מיום 28.3.18 - תמוהים דברי הסניגור בטיעוניו לעונש לפיהם טען כי:

"אם מסתכלים על התיק הזה הוא קיים והעבירה בוצעה ביום 28.2.15, דהיינו היום נמצאים בתיק הזה יותר מ- 3.5 שנים לאחר ביצוע העבירה **הנאשמת לא הסתבכה בעבירה אחרת**". (ההדגשה איננה במקור) -

סוף דבר -

1. הנני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 2,000 ₪ או 100 ימי מאסר שיישא תמורתם.

הקנס ישולם תוך 60 ימים.

על הנאשמת/סנגורה לגשת כעת למזכירות ביהמ"ש לקבלת שובר תשלום.

2. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 150 יום ריצוי הפסילה נדחה עד 30 יום.

3. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ז טבת תשע"ט, 25 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.